

LBRIS

We know
books

CĂTĂLIN DUMITRESCU

UNIFORME ÎNSÂNGERATE

Editura
Petale Soriso
Nojorid, 2022

In memoriam
Prof. Dorel Tifor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMITRESCU, CĂTĂLIN

Uniforme însângerate / Cătălin Dumitrescu. -

Leș : Petale scrise, 2022

ISBN 978-606-95325-8-4

821.135.1

Editare și corectare: Prof. Dorel Tifor
Alina Cosma
Marius Andrei

Imagine: Maria Cătălina Buboc

Tehnoredactare și copertă: Adrian Buzaș

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CAPITOLUL 1

Septembrie 1989, București,
Inspectoratul General al Miliției Capitalei

Ofițerul privea de sus orașul, de la unul dintre etajele superioare ale clădirii din Calea Victoriei, celebra arteră bucureșteană. Era de notorietate faptul că, la adresa amintită, într-un imobil înalt, construit în perioada interbelică, funcționau mai multe structuri din cadrul Ministerului de Interne, printre care și Miliția Capitalei. Clădirea avusese aceeași utilitate și înainte de 1945. Aici fusese Prefectura Poliției Capitalei. De atunci se schimbaseră multe. Comuniștii puseseră mâna pe țară și aduseseră o nouă tragedie pe capul românilor.

La asta se gândea maiorul Ovidiu Dumbrovă, privind cenușiul Bucureștilor. De fapt, se gândea la faptul că le-a venit și comuniștilor scadența.

„Nu mai au mult. Au făcut-o de oaie!” gândi el. Erau 21 de ani de când era în Ministerul de Interne. Absolvise, în vara lui 1968, școala de securitate a MAI și fusese trimis să lucreze în Consiliul Securității Statului. Nu rezistase decât două luni în poliția politică a comuniștilor.

Orfan de ambii părinți, crescut la orfelinat, în primul său caz, la care luase parte, descoperise o grămadă de lucruri despre viața lui. Căutând un membru al rezistenței anticomuniste din munți, Ovidiu aflase că tatăl său făcuse parte din grupul acestuia

și murise, ucis de securiști, în 1957. Mai mult, în timp ce partizanul căutat a fost capturat, Ovidiu o făcuse scăpată pe soția acestuia în ambasada americană de la București. Femeia ceruse azil politic și evitase, astfel, pușcăria comunistă. Îi spusese lui Ovidiu că, din iubire pentru ea, partizanul Andrei Rogozanu își predase grupul și devenise, fără să știe, colaboratorul unei celule pro-moscovite din cadrul Securității române. Vizita din 1969 a președintelui american Nixon în România îl salvase pe Rogozanu de la pedeapsa cu moartea, acesta fiind condamnat pe viață.

Maiorul Ion Câdea, șeful său, îl scăpase pe Ovidiu de acuzația de trădare, susținând că subalternului său i-a lipsit doar vigilența. Îl transferase, disciplinar, la Miliția Capitalei. E drept că nimeni nu reușise să probeze faptul că stagiarul de atunci ar fi înlesnit intrarea Anei, soția partizanului, în incinta ambasadei americane, dar bănuiala exista.

O vreme Ovidiu urzise planuri pentru a-și răzbuna părintele, dar era greu să răzbească la deținutul Andrei Rogozanu. Nu renunțase nici azi, după 21 de ani. Făcuse carieră la Judiciar. Specialitatea sa erau omuciderea.

CAPITOLUL 2

Septembrie 1989, București, Calea Victoriei

La aceeași oră în care maiorul Dumbravă contempla, din clădirea Ministerului de Interne, Bucureștiul, nu departe de el, un bărbat semeț, deși trecut de 60 de ani, îmbrăcat într-un frumos costum bleu-marin, se plimba încet, pe aceeași Cale a Victoriei. Nu pare să aibă o țintă, dacă ar fi să te iei după pasul său alene. Ai fi putut paria că e un pensionar, fost profesor universitar, care a ieșit să-și facă plimbarea de dimineață. De fapt, nici nu e așa bătrân, de abia s-a pensionat cu o săptămână în urmă. Și nu de la vreo catedră a Universității București, ci din temutul aparat represiv al sistemului comunist, Departamentul Securității Statului, din aparatul represiv al regimului dictatorial.

Ușor, ușor, după 1970, Partidul și Securitatea au devenit simple anexe ale acestui om și ale familie sale, care au acaparat toată puterea.

Generalul în retragere Ion Câdea era doar în aparență un pensionar liniștit. La banchetul de pensionare, de la Restaurantul Capșa, apăruse și vechiul său subaltern și prieten, Ovidiu Dumbravă, cel alături de care înfruntase aventurile aceluia an de pomină, 1968. Venise și îi confirmase bănuielile pe care le avea asupra unor fapte neelucidate din acele vremuri. Nu fusese de ajuns. La plecare, același maior de miliție îl invitase la o discuție amicală, în termen

de o săptămână. Nu era un ultimatum, generalul ar fi putut să-și vadă liniștit de pensie, dar asta nu îl caracteriza.

Putea rămâne în sistem, dar evoluția Securității îl făcuse să fie din ce în ce mai scârbit. După acțiunile reușite din 1968, actualul general fusese trecut la unitatea specială ultrasecretă de contraspionaj dedicată statelor socialiste frățești, aliaților din Tratatul de la Varșovia. Secretarul General nu voia ca Primăvara de la Praga să se repete în România. Rușii renunțaseră atunci la invazie, dar KGB-ul, la cererea expresă a secretarului general sovietic Leonid Brejnev, pusese la cale o operațiune de înlocuire a liderului de la București, cu unul dintre oamenii lor. Operațiunea purta denumirea „Nistru/Dnestr”, numele râului care era hotarul româno-sovietic înainte de 1940. Trecuseră 21 de ani de când rușii asaltau România pe frontul secret, dar până acum nu reușiseră mare lucru. Oamenii ca generalul Căndea își pierduseră demult încrederea și credința în Ceaușescu, care criticase vehement atunci, în 21 august 1968, Uniunea Sovietică și invazia ei în Cehoslovacia. Cu toate astea, își făcea conștiincios datoria tocmai pentru că el considera că, deși România devenea o dictatură familială, asta îi privea doar pe români. Din 1985, de când la conducerea Uniunii Sovietice venise Mihail Gorbaciov, lucrurile deveniseră mult mai dificile pentru conducerea de la București...

Pensionarul se afla în fața clădirii Ministerului de Interne. O măsură de sus până jos, oftă, se întoarse pentru a-și continua plimbarea. Pașii refuzară să-l asculte și îl purtară ferm spre clădire...

*

Doar zece minute mai târziu, cei doi vechi amici stăteau față în față, în biroul lui Ovidiu. Acesta se dovedi o gazdă bună.

După salutul de rigoare, un pachet de Kent și o ceașcă de cafea veritabilă își făcură apariția pe măsuta din fața oaspetelui.

– Ce mai face tovarășul general? Cum e la pensie? Începu gazda dialogul.

– Măi copile, nu mă lua pe mine așa... Spune-mi, de ce m-ai chemat? De ce ai lăsat femeia aia să scape? De unde știi că-i dă drumul lui Andrei Rogozanu? Spune-mi dacă mai vrei să-l omori și lasă politețurile astea de salon cu mine!

Ovidiu zâmbi lăsându-se pe speteaza fotoliului:

– O să vă răspund doar la prima întrebare! Despre restul zic că ar fi mai bine să ne facem că nu s-au petrecut. Avem alte chestii de vorbit acum!

– Dar s-au petrecut, măi, Ovidiule, și tu n-ai avut încredere în mine!

Ovidiu se ridică brusc:

– GATA! Nu am zis că nu au fost, AM ZIS SĂ NE FACEM CĂ NU AU FOST! Azi v-am rugat să veniți aici ca să discutăm despre ce va fi!

Preț de câteva secunde, liniștea se abătu peste birou. Generalul se aplecă și luă ceașca de cafea:

– Bine, copile, cum vrei... Mă plimbam pe Calea Victoriei și mă gândeam cum naiba să fac eu azi să dau peste cineva care să țipe la mine!

– Iertați-mă, murmură Ovidiu, privind în jos. Nu mai am nici eu nervii de acu' douăzeci de ani!

– Stai liniștit, măi, băiete, știi doar că nu mă supăr așa ușor. Dar, sunt curios, de ce stai prost cu nervii?

– De prea mult bine! răbufni Ovidiu, făcându-l pe general să se uite la ușă.

– Am înțeles. Dar, totuși, poate îmi explici și mie de ce m-ai invitat să trec pe aici?

Ovidiu se uită la general, trase aer în piept și porni:

– De ce ați ieșit la pensie tocmai acum, tovarășe general?

– Păi, pentru că am voie... răspunse generalul, făcându-se că nu înțelege întrebarea.

Ovidiu zâmbi:

– Tovarășe general, sunt eu, Ovidiu Dumbravă, vă aduceți aminte?

Din nou, în birou, se lăsă liniștea. Într-un târziu, generalul spuse:

– În primul rând pentru că, de ceva vreme, meseria mea nu îmi mai plăcea. De fapt, a început să-mi placă tot mai puțin încă de atunci, din 1968. Se pare că paharul s-a umplut acum!

– Tocmai acum? insistă maiorul.

Generalul zâmbi:

– Măi, Ovidiule, eu am crezut că tu m-ai chemat aici să îmi spui ceva și, când colo, tu m-ai adus la interogatoriu! Ce vrei să spui cu „tocmai acum”?

– Păi, de exemplu, să încep cu cel mai recent eveniment. Pe 10 septembrie, Ungaria comunistă a deschis granița cu Austria. Nemții din Germania de Est sunt cu toții încolonați pentru a petrece vacanța în Ungaria. Nu vor mai reveni acasă. E ruta ocolitoare spre Germania de Vest. Polonezii au deja alegeri libere. Gorbaciov a spus că fiecare țară est-europeană are libertatea să o ia încotro dorește, că pe el nu-l mai privește, că, uite, mai fac și versuri! Cehii și slovacii au început să se miște. Noi, bulgarii încremeniți... Deocamdată. Și dumneavoastră, repet, TOCMAI ACUM!

Ovidiu făcu o pauză. Generalul sorbi din cafea.

– Măi, Ovidiule, ce treabă am fi făcut noi amândoi!

Mayorul Dumbravă păru să nu audă. Păru doar. Generalul continuă:

– Da, ai prins bine ideea. Se pare că peste tot se petrec schimbări importante, iar noi suntem înțepeniți. Ne împotrivim cu toată puterea. Ei bine, nu vreau să fiu acolo, când zăgazul se va rupe. Gorbaciov a transmis că Europa de Est nu mai este responsabilitatea Uniunii Sovietice. Nu e așa. Vor să schimbe totul în Europa de Est. Glasnost și perestroika. Gorbaciov este primul dintre secretarii generali ai PCUS născut după 1917, anul în care bolșevicii au capturat puterea în Rusia. Toți stalinii trebuie să dispară. Nu ne putem opune mult acestei tendințe. Nu în halul în care ne-a adus viziunea cabinetelor 1 și 2. Românii sunt la capătul răbdării. Gorbi li se pare scăparea lor. Nu îi interesează că e rus, turc sau chinez. Vor să scape de cei doi dinozauri! L-am pupa și pe Genghis Han dacă ne scapă de ăștia.

– Mai ușor! Nu sunt sigur că pereții din jur nu au urechi, deși îi verific constant! OK, am prins ideea, dar să venim la oile noastre. Adică la dumneavoastră, generalul Cădea! Ce v-a făcut să abandonați lupta?

– Ovidiule, ceea ce se întâmplă e ca un val uriaș, un val al istoriei! Cine stă în calea lui va fi spulberat. Nouă ni s-a ordonat să stăm împotriva! Un asemenea ordin e fără perspectivă. E moarte sigură! Și nu e vorba că vreau să scap cu viață. Puteam muri de o mie de ori în acești ani. Am avut ca adversari KGB, STASI... Dar valul o să ne omoare fără sens. Fără utilitate pentru noi, pentru România și pentru viitorul ei. Doar pentru că Ceaușescu e rupt de realitate și dă ordine aiurea! Ni s-a transmis *dinspre Est* că, dacă rămânem pe poziții, o să suportăm consecințe. Nu e prima dată. Doar că acum suntem singuri. Cât timp am făcut echilibristică între Est și Vest, am avut suport. Acum Estul și Vestul s-au pus de acord, iar noi suntem un obstacol pentru amândouă părțile. Nu vreau să fiu acolo când se sparge borcanul!

Ovidiu fixă atent scrumiera, așa că generalul continuă:

– OK, am pierdut destul timp! De ce m-ai chemat?

Ovidiu se foi în scaun. Nu îi plăcea ce auzea. Generalul părea să nu mai vrea să aibă de a face cu vechile obiceiuri. Se ridică hotărât, ocoli biroul și se opri exact în fața generalului:

– Acum o săptămână, la una dintre gropile de gunoi din jurul Capitalei, a fost găsit un cadavru. Era unul dintre țiganii ăia de-și fac veacul pe acolo... Din când în când, mai varsă sacul la noi, mai aflăm câte ceva de la ei. Tocmai pentru că era informatorul nostru, am investigat foarte atent. Fusese tăiat la gât, într-un mod foarte profesionist! Am anchetat multe crime în ultimii 20 de ani. Țsta arăta ca și cum a fost tăiat de un militar profesionist al unei unități de cercetare-diversiune.

Ovidiu se aplecă înainte, până la 20 de centimetri de fața generalului, privindu-l drept în ochi:

– O tăietură de diversionist???

Generalul sorbi ușor din cafea:

– Am înțeles. Te cunosc destul de bine ca să sar peste întrebarea: dacă te-ai putea înșela!

– Da. Poți să sari peste ea. Mai ales că am adunat o echipă de băieți deștepți și am scotocit bine zona. După vreo două ore de căutări, o urmă mi-a confirmat ceea ce am văzut. Norocul nostru cu vremea bună. Era o urmă ca și aceea, de demult...

Tensiunea crescuse. Generalul rămăsese cu ceașca de cafea în aer, uitând de dorința de a sorbi din ea. O puse jos:

– Și? Mai departe? făcu el ca în fața punctului culminant al unui film de acțiune american.

Ovidiu se uită resemnat pe fereastră:

– Nu există nici un mai departe. Habar nu am de ce a fost omorât țiganul! Am răscolit bine zona, am interogat sute de oameni! Nu a văzut nimeni nimic. Nici măcar ceilalți țigani! Ția

sunt atât de proști încât s-au luat între ei. Au crezut că l-au tăiat unii dintr-un clan dușman.

– Așa... Și de ce îmi spui mie toate astea? Întrebă generalul sorbind, în sfârșit, din cafea.

– O clipă. Aveți răbdare! Am încercat să verific câți turiști sovietici se aflau pe teritoriul țării în data crimei. Am aflat...

Generalul se strâmbă:

– Ovidiule, acum 21 de ani băieții ăia nu intraseră ca turiști sovietici. Aveau pașapoarte olandeze. Nu cred că ai uitat asta!

– Nu! Dar turiștii vestici nu prea mai vizitează România. Cei puțini, care ajung pe aici, sunt în vizorul dumneavoastră. Pe când sovieticii care trec granița cu mașini personale sunt mai mulți și nu sunt urmăriți pas cu pas. Sunt doar monitorizați. Sunt destui în zona Capitalei și nu se știe prea clar pe unde sunt. Am vrut să trimit dosarul la colegii dumneavoastră, la Secu, dar a venit retur. Mi-au zis că, fără niște argumente concrete, cazul nu e pentru ei, e doar o crimă de competența Miliției! Cumva, aveau dreptate. Nu aveam decât o urmă și un gât retezat demn de trupele speciale!

Generalul ridică din umeri, așa că Ovidiu continuă:

– Trebuie să mă ajutați să-i găsim! Chiar dacă sunteți pensionar, mă puteți ajuta. Flerul meu nu mă înșală!

– Așa, și? Să zicem că e așa cum spui. Pe cine apărăm? Scaunul unui om care a adus poporul ăsta la sapă de lemn? Are rost, Ovidiule? În '68 eram mai tineri, mai motivați, atitudinea antisovietică a megalomanului de azi ne dădea speranțe de mai bine! Dar azi? Azi aproape că ne-am da mâna cu oricine ne scapă de cretinul acesta! Oamenii nu îl mai suportă!

– Generale, eu anchetez o crimă și am nevoie să mă ajuți, pentru că am nevoie de sprijin de la nivelul informativ al Securității! Mă ajuți sau ba?

Un ciocănit în ușa întrerupse dialogul celor doi.

– Da! aproape că strigă maiorul.

Ușa se deschise și în birou pătrunse un locotenent. Se uită încurcat la vizitatorul maiorului Dumbravă.

– Ce vrei, locotenent? întrebă Ovidiu.

Acesta înțelese că putea vorbi:

– Tovarășe maior, se pare că există un martor!

Generalul, care căuta ceva în ceașcă, vrând să fie politicos și să pară detașat de discuție, se uită fix la locotenent. Lui Ovidiu nu-i scăpă gestul. „Generale, ești interesat!”, gândi el.

– Unde e? Cine e?

– Tovarășe maior, e unul dintre copiii țiganilor!

– Și până acum, de ce nu ne-a spus?

– Tovarășe maior, știți cum sunt afurisiții ăștia? Nu le place să vorbească cu noi. Acum, s-au dumirit între ei că nu e un asasinat între clanurile țigănești și se întrebă și ei cine dracu' l-a omorât pe Shukaru?

Ovidiu se ridică de la birou:

– Unde e puradelul? Adu-l aici!

Generalul Cândea se ridică și el:

– Ovidiule, eu mă duc... Cred că nu mai ai nevoie de mine!

– Te rog să rămâi, tovarășe general! Locotenent, du-te și adu martorul!

Locotenentul ieși.

– Puștiule, de ce nu mă lași să-mi văd de pensie?

– O să-ți vezi pensia în fiecare lună și o să o cheltuiești cum vrei! Atâta timp cât nu dezlegăm misterul asasinatului, nu cred că mă lași singur! Dacă nu mi se confirmă bănuielile, te premiez cu o săptămână la munte, la Sinaia, pe banii mei!

Generalul surâse ușor:

– Ce o să faci? O să-mi donezi săptămâna pe care ți-o oferă gratuit Ministerul de Interne, la una dintre casele lui de vacanță?

Am și eu dreptul la așa ceva, mai ales că-s pensionar... Dar, OK, am să fiu pe lângă tine atâta vreme cât e nevoie. Nu promit că o să-ți pun pile la *Secu* dar, dacă pot să ajut, o voi face!

Ușa biroului se deschise și în încăpere pășiră un adult și un copil. În urma lor, locotenentul tinerel de adineauri.

– Tovarășe maior, vi-i prezint pe Florinel și pe tatăl său, Rădoi Toja, zis „Limbă”!

Maiorul îi studie pe rând, pe amândoi. Aceștia îl priveau remători. Normal, erau într-un sediu de miliție. Ovidiu îi atacă frontal:

– De ce v-a luat așa mult? E o săptămână de când „Shukaru” a fost mierlit și voi, azi v-ați trezit?

„Limbă” se uită speriat în podea:

– Trăi-ți-ar familia, domnu' milițian! Am crezut că l-au mierlit țigani de-ai noștri! Astea, de obicei, rămân între noi pentru judecata țigănească!

– Ce vorbești, Limbă? Da' voi, în ce țară trăiți, mă? Voi aveți legile voastre și vă doare-n p... de legile țării și de noi, așa-i?

Țiganul tăcu. Probabil că-și spunea în gând: „Dracu' mă puse să vin la miliție. Singur am intrat aici. Ia, lupule, țâgan de-a gata...!”

Ovidiu se uită la copil:

– Ia zi, Florinele, tată! Cârdește-mi ce ai văzut!

Copilul părea că-și înghițise limba.

– Florinele, ți-ai înghițit limba? Nu te speria. O să plecați amândoi întregi din sediul ăsta!

Copilul păru că-și recapătă culoarea în obraz:

– Nene milițianule, eram cu unchiul pe câmp și ne-am dus spre clădirea aia pustie, care nu e departe de groapa de gunoi! Și, de departe, am văzut că erau niște mașini lângă ea! Atunci, unchiul mi-a zis că poate e rost de ceva... Să stau pe loc, că el se duce în recunoaștere!